

til at have fælles Skattevedtægter at dømme efter. Og han anførte saa videre, at vi ere ligeledes nødt til at have fælles Skattevedtægter for hele Landet, thi i Tilfælde af Strid mellem Kommunerne indbyrdes, vilde Indenrigsministeren være den, der kom til at afgøre Klagen. Jeg ser virkelig ikke, at dette Argument rammer, thi naar den dømmende Myndighed overhovedet har en Skattevedtægt at holde sig til, saa har den jo Grundlag nok for sin Dom. Har altsaa den enkelte Kommune en Skattevedtægt, som den er forpligtet til at rette sig efter, saa vilde Dommerne, der skulde afgøre Klagen, kunne henholde sig til den for Kommunen gældende Skattevedtægt. Jeg indrømmer, at Sagen simplificeres noget, Oversigten lettes, naar det er nogenlunde ensartet i alt Fald uden for Amtets Grænser, men at dette Hensyn til Domsmyndigheden skulde være det bestemmende, kan jeg paa ingen Maade indrømme. Men saa kom det ærede Medlem med et andet Argument, som han vistnok ogsaa tillægger stor Vægt, og som jeg ogsaa vilde tillægge stor Vægt, dersom jeg troede, det holdt Stik, og det er nemlig dette, at han haabede, at den kommunale, personlige Beskatning skulde blive i Fremtiden Grundlag for en Statsindkomst- og Formueskat. Det er jo en gammel Tanke, og der vilde jo være noget plausibelt deri, dersom man var paa det rene med, at man vilde forlade Lejlighedsmomentet over for den kommunale Beskatning. Men dersom det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer blot vilde kaste et Blik paa det Forslag, som det ærede Medlem for Ringkøbing har stillet med Hensyn til Skattevedtægten, saa vil han vist nok selv indrømme, at en saadan Regel lader sig ikke anbringe som Vejledning for en Statskat, thi at der i denne Henseende, over for en Statskat skulde kunne gøres et saadant Skin gældende, at Skatteindtægten skulde kunne ansættes og forhøjes skønsvist indtil 100 pCt., det tror jeg dog vist nok alle ærede Medlemmer ville være enige om, lader sig ikke gøre. Det kan lade sig gøre over for den kommunale Beskatning, hvor vi ere stillede saaledes, at vi paa den ene Side ere interesserede i Skatteudbyttet, men paa den anden Side ere kendte med alle Kommunens Skatteydere og kende deres økonomiske Vilkaar. Der kunne vi gaa til Anvendelse af et frit Skøn, Lejlighedsmomentet, af Skatten i vidt Omfang. Men gælder det en Skat til Staten, saa vil det være indlysende, at der maa der mere faste og bindende Regler til, som kunne blive anvendelige under alle Omstændigheder, uden noget

væsentligt Spillerum. Med Hensyn til en eventuel fremtidig Statsbeskatning, skal jeg gøre en Bemærkning, og det er, at hvad vi her foreslaa, vil saa sin Interesse som Vejledning for Tilvebringelsen af en saadan Skat i Fremtiden, idet man nemlig vil saa mere Oversigt over, hvad der kan anses for at være Skatteindtægt Landet over. Der vil den Rubrik, der nu er foreslaaet til Vejledning for den mellemkommunale Beskatning, vist nok kunne være til Oplysning, ikke saaledes at jeg mener, at en fremtidig Indkomstskat skulde kunne lignedes paa en saadan Indtægtsrubrik, jeg antager, man under alle Omstændigheder vilde komme til at saa den lignet som en Formue- og Indtægtskat, men der findes en Vejledning deri, som naar efter andet vil forelægge til Bedømmelse af, hvad Udbytte man kunde paaregne af en saadan Skat. Jeg gjorde den Bemærkning over for det ærede Medlem fra Ringkøbing, at ogsaa han var kommen et større Skridt ind paa Indkomstsattens Vej, end jeg ønskede at være med til, og jeg henviser ham til, hvad der i denne Henseende staar i hans Forslag. Han siger, at han har taget alt muligt Hensyn til Formue- og Lejlighedsmomentet, saaledes at Indtægten af Formuen besattes forlods, og at der for øvrigt gives Afgang til et Skøn. Men det ærede Medlem vil erindre, at ved hans Affattelse af en Skattevedtægt vilde en Fremgangsmaade være udelukket, som jeg i Grunden anser for at være den, der klarest og nøjst stemmer med selve Formuebeskatningen, en Fremgangsmaade, som det er mig bekendt, at et ihvdt Amt paatænker, og det er den, ikke at ligne procentvis paa Indtægten, men at ligne procentvis paa Formuen, at ansætte ikke alene Gjendommene, men ogsaa Marsindtægten som kapitaliseret Formue og saa beregne al Kommuneskat deraf (Ufbrydelse). Ja, Meningerne kunne være delte om, hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt; det ærede Medlem kan mene, at det ikke vil være det. Jeg tror, at det vil være i den fuldeste Overensstemmelse netop med Formuefattens Princip. Dette vil jo imidlertid være udelukket, naar man gaar den Vej, det ærede Medlem har foreslaaet. Jeg tror derfor, at Hensynet til Ensartetheden af de Skattevedtægter, der skulle gælde omkring i Landets forskellige Kommuner, ikke er af en saadan Betydning, at det bør spille nogen væsentlig Rolle, i Sammenligning med at tage det største Hensyn til, at Skatten kommer til at påse til alle de virkelige Forhold og Omstændigheder. Med Hensyn til Tilvebringelsen af en saadan Skattevedtægt er der fremkommet Indvendinger fra forskellige Sider, og det